

Krajinu, obvykle dělenou na složku kulturní a přírodní, lze na obecnější úrovni definovat také jako celek fungující na základě spolupůsobení dvou neoddělitelných rovin, tj. fyzicky existující, kterou představuje krajina jako organismus, a roviny interpretační, což jsou výstupy čtení krajiny krajinnými složkami. Z provázanosti obou rovin plynou specifické estetické aspekty krajiny a formulace krajinné paměti, jejíž složky (opět pouze na teoreticky oddělených úrovních) odpovídají uvedeným krajinným rovinám. Paměť krajiny také ukazuje na autonomnost krajiny a jejích složek. Tato práce vychází z předpokladu, že za složky podílející se na utváření krajiny lze (nikoliv bez problémů, které s tím souvisí) považovat jak živé organismy, tak neživé objekty. Všechny jsou pak nositeli segmentů krajinné paměti a svou paměť uplatňují opět až v rámci celku krajinné paměti. Teoretické závěry o krajinné paměti jsou v této práci ilustrovány příkladem sudetské krajiny, z něhož jsou také částečně odvozeny.